

ent levels is actualizing. Thus, the need for a new philosophy of education is growing, namely, distance education in the context of the coronavirus disease 2019 (COVID-19) is gaining the most urgent importance. With this approach, the non-formal education provides an opportunity to make a real choice of educational strategies and content to meet adult's needs and become a real educational space for the practice-oriented, socially significant renewal of professional knowledge and education at a new level of scientific knowledge. Revealed the activities of the Ukrainian Open University of Postgraduate Education «UOUPE», as the first in Ukraine self-governing (autonomous) educational institution such as a distributed university appointed in response to these acute social challenges. The project of interregional cooperation for the professional development of pedagogical workers is developed and opened based on the design-transforming nonlinear paradigm and reflexive-positional approach, as a challenge to solve current problems in the system of professional development of pedagogical workers, creating modern conditions for the rapid development of non-formal education and introduction of transformation processes in the aspect of non-formal education. The interregional cooperation project is presented as a form of social interaction based on openness, accessibility, horizontal connections, and attitudes, during which a community of progressive educators able to respond to modern challenges and radically change educational approaches to their own learning and professional mission is formed.

Key words: adult education, non-formal education, postgraduate pedagogical education, distance education, pedagogical workers.

УДК 377.091.39

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.77.26>

Король А. М., Кутюгова Т. Ю.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ У ФОРМУВАННІ ПІЗНАВАЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ

Інформаційні технології стали невід'ємною частиною нашого життя, а тому відіграють провідну роль в організації освітнього процесу, які розширюють можливості студентів для творчості, відкривають їм доступ до самоосвіти, нетрадиційного накопичення знань через джерела ІКТ, неординарного підходу у вирішенні виробничих ситуацій. Ми з впевненістю можемо сказати, що це не просто засоби навчання, а й якісно нові технології в підготовці конкурентоспроможних фахівців.

Нині висуваються потреби не тільки до висококваліфікованих спеціалістів, а й таких, які здатні самостійно, критично і творчо мислити, брати на себе відповідальність, працювати в команді, бути мобільними конкурентоспроможними і професійно компетентними фахівцями, здатних до саморозвитку і самореалізації. Тому роботодавці висувають вимогу до своїх працівників володіти не тільки високою професійністю, а й певними особистісними характеристиками і якостями. Отже, в статті розглядається проблема пізнавального інтересу студентів, аналізується його визначення психологами та педагогами.

У статті досліджуються інтерактивні засоби навчання в процесі професійної підготовки майбутніх медичних фахівців. Розглянуто основні етапи процесу формування і розвитку пізнавального інтересу, розкрито особливості методів і прийомів стимулювання пізнавального інтересу студентів під час навчання. Зроблено огляд та апробацію в роботі викладача web-сервісу LearningApps.org як ефективного інструменту у формуванні пізнавального інтересу під час вивчення предмета: «Технології: комп'ютерна грамотність». Дослідження доводять, що застосування інтерактивних засобів навчання на основі інформаційно-комунікаційних технологій сприяють формуванню в студентів пізнавального інтересу, спрямованого на вибір оптимальних рішень.

Ключові слова: пізнавальний інтерес, інформаційно-комунікаційні технології, інтерактивні засоби навчання, персональний комп'ютер, програмне забезпечення, комп'ютерні технології, майбутні фахівці, web-сервіс.

Розбудова національної системи освіти в Україні, основні напрями якої визначені Конституцією України, Законом України «Про освіту», спрямована на підвищення інтелектуального потенціалу нації, виховання особистості як громадянина, котрий спроможний брати активну участь у будівництві сучасної держави. Згадані документи визначають всебічний розвиток студента як необхідну умову удосконалення його інтересів та здібностей, підготовку до майбутньої професії та трудової діяльності. Формування пізнавального інтересу студентів виступають імперативом як навчальної діяльності, так і наступної – соціалізації (набуття знань, розвитку загальноосвітнього мислення, підготовки до одержання ґрунтовних наукових знань).

Людина живе і працює у світі систем, які різняться між собою як складом, так і метою функціонування, саме поява інформаційно-комунікаційних технологій у 60-х роках ХХ століття і призвела до суттєвих змін у житті людства, адже вони призвели до формування нового інформаційного суспільства, в якому визначальну роль відіграють інформація та нові знання.

Можемо сказати, що проблема інтересу в навчанні не нова. Значення інтересу в навчанні було розглянуте багатьма дидактами минулого і сучасності. Чималий багатовіковий досвід минулого дає підставу стверджувати, що інтерес у навчанні являє собою важливий і сприятливий фактор його побудови. Спираючись на

новітні досягнення педагогіки і психології, сучасна дидактика вбачає в інтересі ще більші можливості і для навчання, і для розвитку, і для формування особистості здобувача освіти загалом.

Проблема розвитку пізнавального інтересу завжди була актуальною в педагогічній науці. Питання активізації навчально-пізнавальної діяльності досліджувалися як вітчизняними, так і зарубіжними педагогами за багатьма напрямками. Окремі аспекти проблемного навчання у формуванні пізнавальної активності досліджували Е. М. Златкіна, І. Я. Лернер, О. І. Ляшенко, Р. І. Малафєєв, О. М. Матюшкін, М. І. Махмутов, В. В. Михайлов, Е. І. Мусаєв, В. Оконь, Т. І. Шамова та ін.

Метою статті є розгляд шляхів використання інтерактивних засобів навчання студентів у формуванні пізнавального інтересу.

У навчанні фігурує особливий вид інтересу – інтерес до пізнання, або пізнавальний інтерес. Пізнавальний інтерес – це особлива диференційована спрямованість особистості на пізнання і виборчий характер, виражений у тій або іншій предметній області знань. В умовах навчання пізнавальний інтерес виражений схильністю студента до навчання, педагогічного пізнання діяльності в царині одного або низки навчальних предметів. Проблема формування пізнавальних інтересів студентів – одне з найважливіших завдань сучасних закладів освіти. Із цією метою викладачі мають насичувати свою діяльність прийомами, що пробуджують безпосередній інтерес здобувача освіти. Педагогічна наука в наш час має у своєму розпорядженні великі резерви, застосування яких у практичній діяльності допомагає успішному вирішенню цілей навчання і виховання студентів.

Розкриття сутності та основних показників пізнавального інтересу неможливо без виявлення наукових підходів до поняття «інтерес».

Поняття «інтерес» походить від латинського «interest» і означає має значення «можливо». Інтерес – це вибіркове емоційно-пізнавальне ставлення особистості до предметів, явищ, подій навколишньої дійсності, а також до відповідних видів людської діяльності. Тут виступають в єдності об'єкт інтересу, що має захоплюючі, привабливі сторони, і суб'єкт, для якого ці сторони життєво важливі. На основі орієнтувальної діяльності поступово розвивається спочатку допитливість (глобальне, ще малодиференційоване, але вже явно пізнавальне ставлення до оточення), а потім інтерес – якість, що дає змогу цілеспрямовано і глибше проникати в суть речей та явищ [3, с. 11].

У повсякденній мові «інтерес» розуміється ширше – як будь-яка спрямованість на значущий для людини предмет чи діяльність. Інтерес має вибірковий характер і виявляється в стійкому зосередженні уваги на певних об'єктах. Інтереси людей мають різний зміст, обсяг, глибину, стійкість [2, с. 147].

Інтерес, як дуже складна і вагома для особистості категорія, має багато трактувань:

- вибіркова спрямованість людини, її уваги (Т. Рибо, Н. Добринін), її думок, помислів (С. Рубінштейн);
- прояв розумової та емоційної активності (Е. Строні, С. Рубінштейн);
- активатор різноманітних почуттів (Д. Фрейн) і своєрідна чуттєвість дитини (Ш. Бюлер);
- своєрідний сплав емоційно-вольових та інтелектуальних процесів, які підвищують активність, свідомість і діяльність людини (Л. Гордон);
- структура, що складається з потреб (Ш. Бюлер);
- активно-пізнавальне (В. Мясіщев, В. Іванов), емоційно-пізнавальне (Н. Морозова) ставлення людини до світу;
- специфічне ставлення особистості до об'єкта, викликане усвідомленням його значення та емоційною привабливістю (О. Ковальов) [1, с. 33].

У сучасній філософській літературі інтерес розглядається як діалектична єдність об'єктивного і суб'єктивного. З філософського погляду в структурі інтересу можна виділити чотири основних моменти: соціальне становище суб'єкта, або сукупність його практичних зв'язків із суспільством; ступінь усвідомлення становища, яке може широко варіювати від нерозуміння через невиразне відчуття до чіткого усвідомлення; мотиви діяльності, спрямовані на цілком певні об'єкти інтересу і сама дія, яка є утвердженням суб'єкта в об'єктивному світі [3, с. 11].

Інтерес має складну психологічну структуру. Він не являє собою окремого конкретного психічного процесу. Інтерес є певною формою зв'язку потреб особи та засобів їх задоволення. За своєю природою інтерес не є вродженою властивістю особистості, він виникає не сам по собі, а зумовлений впливом на людину навколишньої дійсності, тобто має соціальний характер. Різноманітність предметного світу, в якому живе людина, викликає в неї різні інтереси, розвиток і формування яких відбувається в процесі різних видів діяльності: ігрової, навчальної, трудової, громадської [3, с. 11].

В «Українському педагогічному словнику» поняття «інтерес» трактується з точки зору психології і педагогіки й означає форму прояву пізнавальної потреби, яка забезпечує спрямованість особистості на усвідомлення мети діяльності і тим самим сприяє орієнтації, ознайомленню з новими фактами, більш повному і глибокому відображенню дійсності. Суб'єктивно інтерес виявляється в емоційному тоні, якого набуває процес пізнання, в увазі до об'єкта. Задоволення інтересу не веде до його затухання, а викликає нові інтереси, які відповідають більш високому рівню пізнавальної діяльності. Інтерес у динаміці свого розвитку може перетворюватися в нахил як прояв потреби в здійсненні діяльності, яка викликає інтерес. Розрізняють безпосередній інтерес, який викликається привабливістю об'єкта, і опосередкований інтерес до об'єкта як

засобу досягнення мети діяльності. Стійкість інтересу виражається в тривалості його збереження і його інтенсивності [2, с. 147].

У педагогіці розрізняють чотири якісні етапи розвитку інтересу: зацікавленість, допитливість, пізнавальний інтерес, теоретичний інтерес. Усі ці етапи розвитку інтересу змінюються, взаємопроникають, пов'язуються між собою, часом співіснують в єдиному процесі засвоєння знань, пізнанні нового [3, с. 13].

Взагалі інтерес у психолого-педагогічній літературі тісно пов'язаний із такими психологічними поняттями, як мотив, потреба, діяльність. С. Гончаренко у своєму „Українському педагогічному словнику» інтерес визначає як форму пізнавальної потреби, задоволення якої забезпечує спрямованість особистості на усвідомлення цілей діяльності і тим самим сприяє орієнтуванню, ознайомленню з новими фактами, більш повному і глибокому відображенню дійсності. Інтерес має виборчий характер і спричиняє тенденцію звертати увагу на об'єкти визначеного роду, на їх пізнання або виконання визначеної діяльності, істотну роль як фізіологічну основу інтересу відіграє орієнтований рефлекс. Суб'єктивно інтерес виявляється в позитивному емоційному тоні, що здобуває процес пізнання, в увазі до об'єкта, в бажанні глибше ознайомитися з об'єктом інтересу [2, с. 147].

Задоволення інтересу може приводити:

– до його вгасання;

– до його подальшого розвитку у виді виникнення нових інтересів, більш високого рівня. Тим самим інтерес виступає як спонукальний механізм пізнання.

Розвиваючись, інтерес може ставати схильністю як проявом потреби в діяльності, що викликає інтерес, створюючи, таким чином, «робочий цикл», в якому інтерес «винагороджує» сам себе, знаходить потенції самопідтримування і саморозвитку [5, с. 146].

Розрізняють безпосередній інтерес, який може бути викликаний емоційною привабливістю об'єкта, і опосередкований інтерес до об'єкта як засобу досягнення мети діяльності.

Стійкий інтерес виражається в тривалості його збереження і його інтенсивності. Стійкими є інтереси, які найбільш повно відбивають основні потреби особистості. Про стійкість інтересу свідчить подолання труднощів у здійсненні діяльності, що сама по собі інтерес не викликає, але виконання якої є умовою здійснення цікавої діяльності [4, с. 60].

Аналізуючи поняття «інтерес», Р. С. Немов у роботі «Психологія: Словарь-справочник» дає більш узагальнене психологічне означення: «Інтерес – це одне з почуттів, що виникає у зв'язку з пізнавальною діяльністю спрямованою на теоретичне освоєння дійсності. Він базується на пізнавальній потребі індивіда, а тому оцінює успішність відповідної діяльності і сигналізує про ступінь задоволення цієї потреби» [6, с. 209].

Отже, психологи та педагоги сходяться на одному і визначають інтерес як мотив поведінки пізнавального характеру та суб'єктивну форму існування пізнавальної потреби, а також цілу гаму таких почуттів, як допитливість, цікавість, здивування, прикрість, розчарування. Вони пронизують усі пізнавальні процеси, де виконують виразну регуляторну функцію.

На основі вищесказаного можна дати таке означення пізнавального інтересу – як особливої виборчої спрямованості особистості на процес пізнання; її виборчий характер виражений у тій або іншій предметній області знань. У цю область люди прагнуть проникнути, щоб вивчити, опанувати її цінності. В умовах навчання пізнавальний інтерес виражений схильністю школяра до вивчення, пізнавальної діяльності в області одного, а можливо, і низки навчальних предметів.

Щоб успішно реалізувати особистісний потенціал кожного студента, в навчально-виховному процесі мають бути створені умови для формування таких якостей особистості. Вирішенню таких завдань сприяє застосування інтерактивних технологій навчання, суть якого полягає в тому, що навчальний процес відбувається тільки шляхом постійної, активної взаємодії всіх учасників навчального процесу (і студентів, і викладача). Слово «інтерактив», як пояснюють О. Пометун та Л. Пироженко, прийшло до нас з англійської від слова «inter» – взаємний і «act» – діяти. Таким чином, інтерактивний – здатний до взаємодії, діалогу. Інтерактивне навчання – це специфічна форма організації пізнавальної діяльності, яка має передбачуваний мету – створити комфортні умови навчання, за яких кожен учень відчуває свою успішність, інтелектуальну спроможність [8, с. 7].

Основною метою залишається розробка нових освітніх технологій, здатних модифікувати традиційні форми представлення інформації для підвищення якості навчання.

Можна виокремити основні сучасні тенденції розвитку інформаційно-комунікаційних технологій в освітньому процесі:

– активне впровадження сучасних засобів та методів навчання з орієнтуванням на інформаційні технології;

– постійний якісний та професійний розвиток викладача з метою продукування ним інформаційних технологій для навчання;

– поєднання традиційного та комп'ютерного навчання;

– зміна діяльності викладача на розробку нових засобів для підвищення його творчої активності, збільшення рівня технологічної та методичної підготовки;

– створення єдиного освітнього простору.

Інформатизація освіти передбачає впровадження у вищу освіту нових засобів, методів та форм професійної підготовки майбутніх фахівців, створення та використання потужних і простих у роботі Інтернет-технологій та засобів електронного навчання.

Перед викладачем постає чимало питань: як зацікавити студентів предметом, як ефективно використати велику кількість додаткової інформації? Він перестає бути носієм об'єктивних знань. Викладачам, які прагнуть розпочати роботу по-новому, потрібно оновити науково-методичне та матеріально-технічне забезпечення, яке і призводить до трансформації освітнього процесу.

Для вирішення цих питань на допомогу нам приходять web-сервіс LearningApps.org, який викладачі Криворізького медичного коледжу використовують під час вивчення загальноосвітніх та професійно орієнтованих дисциплін. Ознайомимося з можливостями сервісу LearningApps.org [10].

Рис. 1. Web-сервіс LearningApps.org

LearningApps.org є онлайн-додатком Web 2.0 і використовується у процесі навчання і викладання за допомогою інтерактивних модулів. Створення модулів для навчання є досить легким, а головне безплатним, що дає змогу викладачам активно використовувати цей додаток. Існуючі інтерактивні модулі можуть бути безпосередньо включені в зміст навчання, а також їх можна змінювати або створювати в оперативному режимі. Метою додатку є також збори інтерактивних блоків і можливість зробити їх загальнодоступним. Такі блоки (так звані додатки або вправи) не включені з цієї причини в жодні програми або конкретні сценарії. Вони мають свою цінність – інтерактивність.

Модулями навчання можна керувати або використовувати індивідуально (приватно) або в межах навчального закладу, а також вони можуть бути опубліковані на платформі і бути доступними для інших користувачів сервісу. Спектр використання додатків широкий і несе в собі методико-дидактичні вимоги до навчальних ресурсів у Web 2.0. Авторський інструмент пропонує, окрім загальних типів завдань, таких як вправи із завданням чи кросворд, понад двадцять форматів завдань, які постійно розширюються розробниками.

Інтерфейс сервісу простий та зручний: білий фон, світлі кольори, зручна навігація, можливість вибору різних мов та велика кількість прикладів.

Робота з сервісом LearningApps.org можлива у двох режимах:

1) неавторизований користувач – у цьому режимі працюють користувачі, які бажають познайомитися з можливостями онлайн-сервісу (рис. 2);

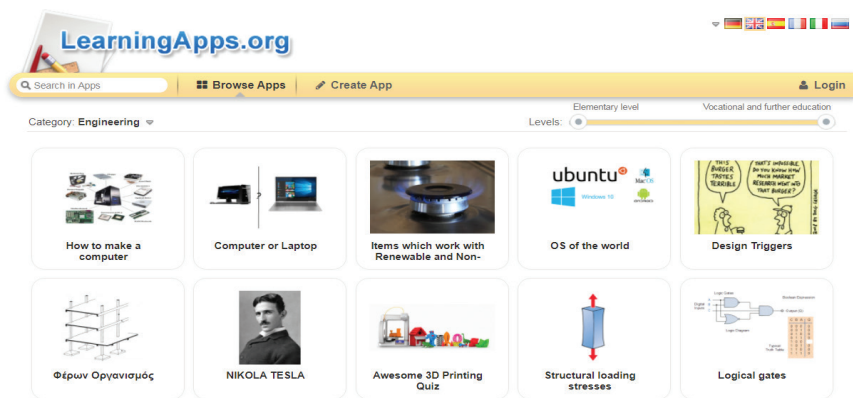

Рис. 2. Web-сервіс LearningApps.org

2) авторизовані користувачі, які здійснили реєстрацію в сервісі (рис. 3).

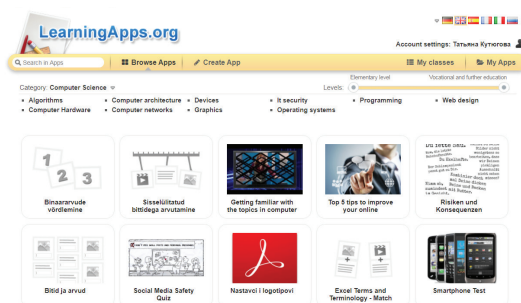

Рис. 3. Web-сервіс LearningApps.org

LearningApps.org – це сервіс, який дає змогу кожному студенту продемонструвати свою роботу, а викладачеві – прокоментувати й оцінити кожного, не витрачаючи на це багато часу. Використання сервісу LearningApps.org сприятиме перетворенню навчального процесу на інтерактивний, а виконання практичних завдань та самостійної роботи зробить цікавим.

Висновки. Ми спробували проаналізувати широкий спектр наукових досліджень проблеми пізнавального інтересу, дати актуальне визначення поняттю «пізнавальний інтерес», розкрити механізм виникнення та психолого-педагогічну класифікацію рівнів його розвитку, дидактичні засади, що сприятимуть формуванню пізнавального інтересу, зв'язки між пізнавальним інтересом і шляхами підвищення ефективності процесу навчання.

Використання в Криворізькому медичному коледжі традиційних методик викладання в поєднанні з інтерактивними засобами навчання є доцільним і перспективним, оскільки дає змогу сформуванню пізнавального інтересу у здобувачів освіти та надати новий характер взаємодії викладача та студента, а також підвищити якість оволодіння навчальним матеріалом із тієї чи іншої дисципліни.

Використана література:

1. Боднар А. Я., Макаренко Н. Г. Шляхи формування пізнавального інтересу особистості в процесі професійного самовизначення. *Наукові записки НаУКМА. Педагогічні, психологічні науки та соціальна робота*. 2014. Т. 162. С. 32–37.
2. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник. Київ: Либідь, 1997. С. 147.
3. Кобаль В. І. Методика розвитку пізнавальних інтересів учнів при вивченні історії України засобами краєзнавства: монографія. Мукачево, 2014. 229 с.
4. Кордуэлл М. Психология А-Я. Словарь-справочник: пер. с англ. К. С. Ткаченко. Москва: ФАИР-ПРЕСС, 2000. 332 с.
5. Краткий психологический словарь / Сост. Л. А. Карпенко, под общ. ред. А. В. Петровского, М. Г. Ярошевского. Москва: Политиздат, 1985. 254 с.
6. Немов Р. С. Психология: Словарь-справочник: в 2 ч. Ч. 1. Москва: Владос-Пресс, 2003. 278 с.
7. Омельченко Н. В. История познавательного интереса. *Педагогика*. 2000. № 7. С. 54–55.
8. Пометун І. О., Пироженко Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: наук.- метод. посібник. Київ, 2004. 192 с.
9. Щукина Г. И. Педагогические проблемы формирования познавательных интересов учащихся. Москва: Педагогика, 1988. 203 с.
10. Что такое LearningApps.org? URL: <https://learningapps.org/about.php>

References:

1. Bodnar A. Ia., & Makarenko N. H. (2014) Shliakhy formuvannia piznavalnoho interesu osobystosti v protsesi profesiinoho samovyznachennia [Ways of forming the cognitive interest of the individual in the process of professional self-determination]: *Naukovi zapysky NaUKMA. Pedagogichni, psikhologichni nauky ta sotsialna robota*. T. 162. S. 32–37. [in Ukrainian]
2. Honcharenko S. (1997) *Ukrainskyi pedahohichnyi slovnyk* [Goncharenko S. Ukrainian pedagogical dictionary]. Kyiv: Lybid. 374 s. [in Ukrainian]
3. Kobal V. I. (2014) *Metodyka rozvytku piznavalnykh interesiv uchniv pry vyvchenni istorii Ukrainy zasobamy kraieznavstva* [Methods of developing students' cognitive interests in studying the history of Ukraine by means of local lore]: monohrafiia. Mukachevo. 229 s. [in Ukrainian]
4. Korduell M. (2000) *Psihologiya A-Ya. Slovar-spravochnik* [Psychology of A-Ya. Reference Dictionary-book] /Per. s angl. K. S. Tkachenko. M.: FAIR-PRESS. 332 s. [in Russian]
5. *Kratkiy psikhologicheskiy slovar* (1985) [Short psychological dictionary] / Sost. L.A. Karpenko, pod obsch. red. A. V. Petrovskogo, M. G. Yaroshevskogo, M.: Politizdat. 254 s. [in Russian]
6. Nemov R. S. (2003) *Psihologiya: Slovar-spravochnik* [Psychology: reference Dictionary-book]: v 2 ch. M.: Vlados-Press, ch.1. 278 s. [in Russian]
7. Omelchenko N. V. (2000) *Istoriya poznavatel'nogo interesa* [History of cognitive interest]. *Pedagogika*, no.7, pp. 54–55 [in Russian]
8. Pometun, O. I., & Pyrozhenko L. V. (2004). *Suchasnyi urok. Interaktyvni tekhnolohii navchannia*. [Modern lesson. Interactive learning technologies]. Kyiv: ASK. 192 s [in Ukrainian].
9. Schukina G. I. (1988) *Pedagogicheskie problemy formirovaniya poznavatelnykh interesov uchaschihsya* [Pedagogical problems of forming of cognitive interests of students]. M.: Pedagogika. 203 s. [in Russian]
10. LearningApps.org. URL: <https://learningapps.org/about.php> (data zvernennia: 20.11.2020)

Korol A. M., Kutiuhova T. Yu. Applying interactive teaching methods for cognitive interest formation of students

Information technologies have become an essential part of our life, and that's why they play a leading role in organizing the educational process. Information technologies expand students' possibilities for creativity, giving an access to self-knowledge, extraordinary accumulation of knowledge through the sources of information and communication technologies, unusual approach about solving working problems. We can definitely say that they are not just methods of teaching, but also new, as for their quality, technologies for the preparation of competitive specialists.

Nowadays they don't place exacting demands upon top specialists only, but those who are able to think individually, critically and creatively, to take responsibility of their own, to work in the team, to be professionally mobile, competitive and competent specialists who can develop and realize. That's why employers insist both on high level of professionalism for their employees and their proper personal characteristics and qualities. So, the problem of students' cognitive interest is considered in the article. Some psychological and pedagogical definitions of cognitive interest are analyzed there.

Interactive methods of teaching in the process of future-to-be medical specialists' professional training are studied in the article. The main stages of forming and developing the cognitive interest have been considered, the peculiarities of the methods and techniques of stimulating the cognitive interest of the students in class have been revealed. Studying and testing have been done through practical work of the teacher of the web service LearningApps.org as an effective tool for forming cognitive interest while learning the subject «Technologies: computer literacy». The research proves that applying interactive methods of teaching based on information and communication technologies aid forming students' cognitive interest that is focused on the choice of the most optimal solutions.

Key words: cognitive interest, information and communication technologies, interactive methods of teaching, personal computer, software, computer technologies, future-to-be specialists, web services.

УДК 378.016:[373.2-051:614]

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.77.27>

Кошель А. П., Кошель В. М., Міненко А. О.

ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЯК ЦІННІСНИЙ СКЛАДНИК ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ЗДОРОВ'Я МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Статтю присвячено дослідженню методичних особливостей формування здорового способу життя як ціннісної складової частини культури здоров'я майбутнього вихователя дітей закладу дошкільної освіти. У статті розглянуто здоров'я як одну з людських цінностей.

Визначено основні теоретичні положення, на основі яких можна стверджувати, що культура здоров'я майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти – це складне інтегроване утворення. Підкреслено важливість формування культури здоров'я майбутнього вихователя ЗДО.

Обґрунтовано важливість здорового способу життя підростаючого покоління, бо студентам доводиться сприймати й опрацьовувати велику кількість різноманітної інформації в умовах дефіциту часу

Розглянуто фактори, що впливають на стан здоров'я студентської молоді. Сформульовано важливість психічних і соціальних компонентів та їхнього впливу на соматичне здоров'я студентів.

Підсумовано, що поняття способу життя варто визначити як спосіб життєдіяльності людини. Проаналізовано, що здоров'я більшою мірою залежить від стилю життя. Саме він «має персоніфікований характер і визначається історичними, національними традиціями, отриманою освітою і особистими нахилами. Виділяють економічну (рівень життя), соціологічну (якість життя), соціально-психологічну (стиль життя) і соціально-економічну (уклад життя) складові категорії «спосіб життя». У статті зосереджено увагу на те, що здоров'я більшою мірою залежить від стилю життя. Резюмовано, що контроль за способом життя має здійснюватись і державою, і громадою (суспільством), і самою людиною. Контроль самою людиною можливий лише за умови організації навчально-виховного процесу. Тільки завдяки освіченості з питань індивідуального здоров'я людина здатна наділяти себе певною здатністю щодо контролю власного життя, бере на себе особисту відповідальність за свої дії, рішення, їхні наслідки.

Ключові слова: культура здоров'я, здоровий спосіб життя, цінність життя, студенти, ЗВО, заклад дошкільної освіти, здоров'язбережувальна діяльність, вихователь дітей дошкільного віку.

До сучасних пріоритетних завдань нашої держави, розв'язання яких забезпечує політичну стабільність і національну безпеку, входить виховання здорової особистості, яка прагне вести здоровий спосіб життя і формувати його в майбутнього покоління. Це задекларовано в законах України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про дошкільну освіту», «Про охорону дитинства», Державній програмі «Освіта. Україна ХХІ століття», «Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ столітті», «Базовому компоненті дошкільної освіти України» та інших нормативних документах [3].

Законодавчими органами держави України прийнято низку документів, які включають у себе комплекс заходів щодо підвищення рівня української освіти – від дошкільної до вищої та підвищення кваліфікації. Особлива увага приділяється дошкільній освіті – початковій ланці в загальній системі навчання. Соціальне замовлення суспільства на педагогів закладів дошкільної освіти, в яких сформовані знання, уміння і нави-